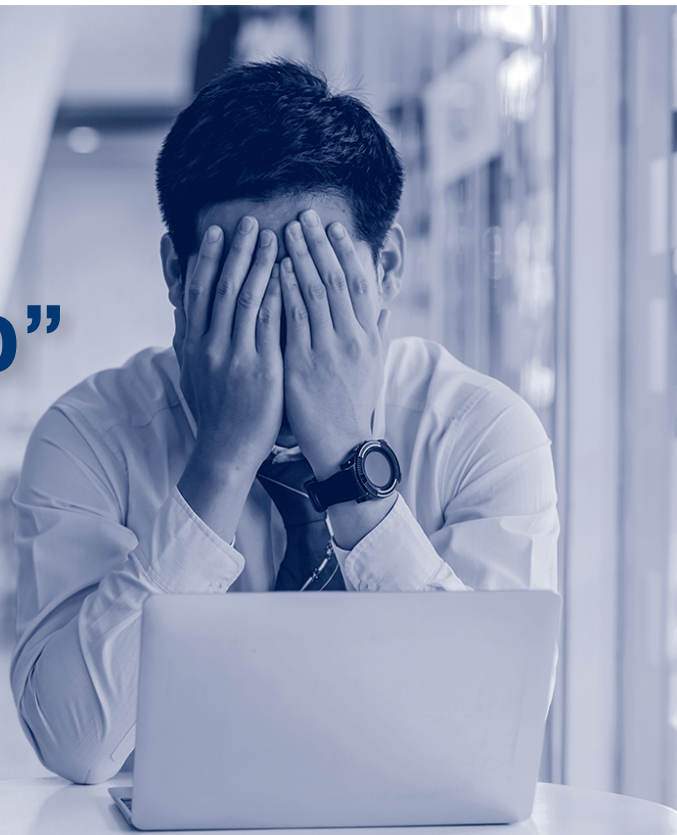

หนึ่งวิธีหลักหนี ความ “ล้มเหลว”

ปรีดา ศรีชัยวัฒนพันธ์

www.sirichaiwatt.com

ใครบ้างไม่เคยเจอความล้มเหลว? ดูเป็นคำถามที่เพียงอยากให้ปลง หรืออีกเหิมก็ได้ในทำนองว่า มันเป็นเรื่องธรรมดา จะไปกลัวอะไร แต่เมื่อตอนเจอความล้มเหลวเข้าจริง ๆ ก็เป็นเรื่องยากที่จะรู้สึกดี คงจะดีกว่าถ้ามีวิธีที่ทำให้ไม่ต้องเจอกับมันกันบ่อย ๆ วิธีที่ดีที่สุด ถ้าไม่อยากเจอความล้มเหลว หรือประสบความล้มเหลวน้อยที่สุด คือ **การวางแผนอย่างรอบคอบ และลงมือทำอย่างจริงจัง** ย้ำตรง “รอบคอบ” และ “จริงจัง” แต่ในเมื่อความสำเร็จก็ไม่มีสิ่งใดการันตีได้เช่นกัน มันก็มีความหมายไม่ต่างกับว่าเรายังมีโอกาสล้มเหลวอยู่ดี เพราะปัจจัยหลากหลายที่คาดไม่ถึงยังอาจมีอยู่ การทำอย่างจริงจัง และรอบคอบจึงดีที่สุดแห่งลดโอกาสความผิดพลาด ที่อาจทำให้ล้มเหลวได้ นั่นเอง

ในเรื่องนี้ หรือบทความนี้ จะบอกถึงปัจจัยหนึ่งของความล้มเหลว อันหมายถึงทำให้เราหลีกเลี่ยงความล้มเหลวได้ถ้าเราเข้าใจปัจจัยนี้ แต่จะไม่สรุปว่ามันคืออะไร มีกี่ข้อ และต้องทำอย่างไรบ้าง แต่ขอเขียนเป็นเรื่องเล่าบรรยายให้ลองไปคิด ไปเปรียบเทียบกับเรื่องอื่น ๆ ในชีวิตของเราดู

เรื่องราวแง่คิด

ตอนผมยังเด็ก ในวิชาลูกเสือ เนตรนารี ทุกปีจะมีสิ่งที่

เรียกว่า กิจกรรมเข้าฐาน เพื่อวัดหรือทดสอบอะไรนั้น ผมจำไม่ได้จริง ๆ โดยเป็นกิจกรรมรูปแบบหนึ่งซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงบ้างในรายละเอียด แต่ส่วนที่เหมือนกันหมดทุกครั้ง คือ การที่เราต้องข้ามบ่อน้ำ คุน้ำ หรือลำคลองเล็ก ๆ อะไรทำนองนี้ จะด้วยเชือกท่อนไม้ เคน โหนด ไม้ อะไรก็ตาม ที่สำคัญคือ “อย่าตกน้ำ”

การต้องตกน้ำในตอนนั้น แม้มันไม่ค่อยจะโอเค เพราะเสื้อผ้าเราต้องเปียก แต่สิ่งที่น่ากลัวกว่า คือ ผู้ชมที่อยู่รอบ ๆ เพราะทันทีที่มีใครตกน้ำ เสียงโห่ฮา หัวเราะเยาะ จะดังไปทั่ว เป็นความสนุกของผู้ชม และเป็นความน่าอายของผู้พลาด

บางทีสิ่งที่น่ากลัวกว่า “ความล้มเหลว” คือ “คนที่เฝ้ามองเรา” ล้มเหลว

อาจถือได้ว่าปัจจัยหนึ่งของความล้มเหลว คือ **ภาวะกดดันที่มาจากรอบข้าง** หลายคนทราบดีว่า สิ่งนี้สามารถทำให้คนมากมายไม่กล้าลุกขึ้นมาทำอะไรเลยด้วยซ้ำ หรือเรียกว่า “ล้มเหลวเพราะไม่เริ่มต้น”

ซึ่งในกิจกรรมนั้น จะว่าไปแล้วการตกน้ำยังไม่ทำให้เรารู้สึกแย่ได้มากเท่า การถูกหัวเราะเยาะ หรืออาจกล่าวได้ว่า **บางทีสิ่งที่น่ากลัวกว่า “ความล้มเหลว” คือ “คนที่เฝ้ามองเรา” ล้มเหลว**

อ่านต่อฉบับหน้า